

جنگ در لیبی

غارگران جهان،

نفت لیبی را دزدیدند، کارگران را به بردگی فروختند!

۱۹۱۱
۱۹۵۱
استعمار
توسط
ایتالیا

۱۹۵۱

۱۹۶۹

پادشاهی
فدرالی

۱۹۶۹

۲۰۱۱

معمر
قذافی

لیبی پس از اشغال توسط ایتالیا در سال ۱۹۱۱، تا پایان جنگ جهانی دوم تحت سلطه این کشور باقی ماند. در سال ۱۹۴۷ ایتالیا از حاکمیت بر لیبی صرف نظر کرد و در سال ۱۹۵۱، با نظارت سازمان ملل، پادشاهی لیبی به رهبری محمد ادریس السنوسی تأسیس شد. ایتالیا با سیاست زمین سوخته، ده ها هزار لیبیایی را کشت و قایل مقاومت (به ویژه در شرق) را سرکوب کرد. اعدام عمر مختار، رهبر مقاومت لیبی در سال ۱۹۳۱، نماد این دوره است.

حکومت پادشاهی مبتنی بر سیستم فدرال بود و شامل سه ایالت طرابلس (غرب)، برقه (شرق) و فزان (جنوب) می شد. با این حال، تمرکز قدرت در دست پادشاه و اطرافیان او بود. با اکتشاف میادین نفتی در سال ۱۹۵۹، درآمد به سرعت افزایش یافت. تولید نفت از ۱۶ هزار بشکه در روز (۱۹۶۱) به ۳ میلیون بشکه در روز (۱۹۶۹) رسید. ثروت نفت تنها طبقه حاکم و شرکت های خارجی را ثروتمندتر کرد، در حالی که اکثر مردم در فقر باقی ماندند. اختلافات قبیله ای و منطقه ای، نفوذ خارجی (آمریکا و انگلیس)، امید به زندگی ۴۶ سال، ۹۰ درصد بی سواد و این ها عواملی بودند که لیبی را به بمب ساعتی تبدیل کرد که در سپتامبر ۱۹۶۹ به کودتای قذافی منفجر شد.

قذافی با رهبری گروهی از افسران جوان ارتش علیه پادشاهی محافظه کار "محمد ادریس سنوسی" کودتا کرد. او با شعارهای ضد استعماری، سوسیالیستی عربی (ناصریسم) و عدالت اجتماعی قدرت را تصاحب نمود. این کودتا با حمایت گسترده ی طبقات فقیر و کارگران شهری همراه بود که از سیاست های وابسته به غرب پادشاهی ناراضی بودند.

تحریم های لیبی (۱۹۸۰-۲۰۰۳):

اتهام حمایت از تروریسم: پس از بمب گذاری ۱۹۸۶ دیسکوت برلین (غرب) و لاکربی (۱۹۸۸) لیبی تحریم شد. غرب قذافی را حامی جنبش های رهایی بخش مانند ارتش جمهوری خواه ایرلند (IRA) و سازمان آزادی بخش فلسطین (PLO) می دانست. برنامه های تسلیحاتی: توسعه موشک های بالستیک و سلاح های شیمیایی - هسته ای بهانه تحریم های شورای امنیت (قطعنامه های ۷۴۸ و ۸۸۳) شد. تحریم ها به مثابه جنگ اقتصادی: طبق اسناد، هدف فلج کردن اقتصاد لیبی برای مهار جنبش های ضد غربی در آفریقا بود. تحریم ها ۳۰ درصد تولید ناخالص داخلی را کاهش داد و دسترسی به تجهیزات پزشکی و کشاورزی را قطع کرد.

خلع سلاح اجباری: پس از حمله آمریکا به عراق، قذافی تحت فشار، برنامه های تسلیحاتی (هسته ای و شیمیایی) را متوقف کرد، پروتکل الحاقی آژانس را امضا نمود و برد موشک ها را به ۳۰۰ کیلومتر محدود کرد.

وعده های دروغین غرب: آمریکا و انگلیس قول لغو تحریم ها و عادی سازی روابط را دادند، اما: تحریم های کلیدی باقی ماند، ممنوعیت انتقال فناوری های حیاتی و مسدودسازی دارایی ها ادامه یافت. تضمین امنیتی نقض شد، قرارداد ۲۰۰۶ با انگلیس برای حمایت در صورت تهاجم در ۲۰۱۱ نادیده گرفته شد. بهانه های واهی برای حمله ۲۰۱۱، دروغ نسل کشی در بنغازی:

سازمان عفو بین الملل تأیید کرد آمار کشته شدگان اولیه توسط شورشیان ۱۰ برابر اغراق شده بود (۳۰۰-۴۰۰ کشته به جای ۲۰۰ نفر). کلیپ جعلی قتل عام توسط شبکه الجزیره قطر ساخته شد.

سوء استفاده از قطعنامه ۱۹۷۳: شورای امنیت با شعار حفاظت از غیرنظامیان منطقه پرواز ممنوع ایجاد کرد، اما ناتو، نیروهای زمینی قطر و فرانسه را به حمایت از شورشیان فرستاد. تأسیسات آب، برق و بیمارستان ها را بمباران کرد.

آورده های جنگ برای لیبی

♦ تلفات جانی ۳۰،۰۰۰-۲۵،۰۰۰ کشته

♦ میزان تخریب زیرساخت ها: نفت و

گاز ۸۰ درصد معادل ۱۸ میلیارد دلار،

برق ۷۰ درصد معادل ۶ میلیارد دلار،

آب ۶۰ درصد معادل ۴.۵ میلیارد دلار،

بهداشت ۸۵ درصد معادل ۳ میلیارد دلار

♦ سقوط ۹۰ درصد تولید ناخالص داخلی از

۷۷ میلیارد دلار (۲۰۱۰) به ۸ میلیارد

دلار (۲۰۱۲).

♦ شبکه های قاچاق انسان: ۶۰۰-۴۰۰

کمپ برده داری در صحرا، قیمت

گذاری انسان، مردان ۵۰۰-۲۰۰ دلار،

زنان ۱،۰۰۰ دلار برای بهره برداری

جنسی. کار اجباری، ۱۵۰،۰۰۰ کارگر

مهاجر در مزارع و معادن بدون دستمزد.

کارگران لیبیایی چه کردند؟

شبکه های بهداشتی در طرابلس و بنغازی: پزشکان و پرستاران، بیمارستان ها را به مراکز درمانی مردمی تبدیل کردند. آن ها داروهای اهدایی را توزیع، سیستم های توزیع آب آشامیدنی را راه اندازی، و حتی کلینیک های سیار برای رسیدن به مناطق محاصره شده ایجاد نمودند. در بیمارستان الشفاء طرابلس، کادر درمان با تشکیل کمیته ی مدیریت، منابع محدود را بر اساس نیاز بیماران توزیع می کردند، نه وابستگی قبیله ای یا سیاسی، کادر درمان با تبدیل خانه های شخصی به مراکز درمانی، به مجروحان خدمات رسانی می کردند. یک مرکز مخفی در منطقه تاجورا موفق شد ۱۲۰۰ نفر را طی محاصره ی ۹ ماهه نجات دهد.

شوراهای آموزشی در مصراته: معلمان بازمانده، مدارس تخریب شده را در مساجد یا خانه های شخصی بازگشایی کردند. آن ها برنامه های درسی را به آموزش مهارت های بقا (مانند کمک های اولیه و امنیت در بمباران) تغییر دادند و کتاب های درسی را به صورت دست نویس بازتولید می کردند.

اعتصاب غذا در زندان ها: کارگران مصری و سودانی در زندان های تحت کنترل ژنرال حفتر، با اعتصاب غذا و انتشار ویدئوهای اعتراضی، جهانیان را از شرایط بردگی آگاه کردند و خروج ۲۰۰۰ نفر را تسهیل کردند.

توقف صادرات نفت (۲۰۲۳-۲۰۲۰): کارگران میادین نفتی سرت و راس لانوف با قطع جریان صادرات به مدت ۶ ماه، درآمد ژنرال حفتر را ۹۰ درصد کاهش دادند. همچنین کارگران میادین نفتی در مناطق مختلف، به ویژه در فزان (جنوب لیبی)، بارها با توقف تولید یا اعتراضات خیابانی خواستار حقوق معوقه، شرایط کاری بهتر و توقف دخالت نیروهای مسلح در صنعت نفت شدند.

اشغال پایانه های صادراتی سرت (۲۰۲۰): ۵۰۰ کارگر مسلح به ابزار صنعتی (نه سلاح جنگی)، ورود کشتی های

شرکت IENI ایتالیا را مسدود کردند تا از خروج غیرقانونی نفت توسط جنگ سالاران جلوگیری کنند.

تشکیل تعاونی های کارگری محلی (۲۰۲۰-۲۰۲۵) در برخی مناطق مانند زاویه و سبها، کارگران تعاونی های محلی برای تولید مواد غذایی و مدیریت منابع تشکیل دادند. این تعاونی ها به توزیع عادلانه غذا و سوخت در میان جوامع محلی کمک کردند.

بازسازی سیستم های توزیع آب (۲۰۱۱-۲۰۱۳) کارگران فنی و مهندسان در طرابلس و بنغازی سیستم های آبرسانی آسیب دیده از بمباران های ناتو را بازسازی کردند. آن ها با استفاده از تجهیزات محدود و ابتکارات محلی، شبکه های آب آشامیدنی را در مناطق شهری احیا کردند.

جنايات امپرياليسم در لیبی را فراموش نکنید

این الگوی است برای منطقه

پیک کارگران ایران

PEYKAAN.COM

عمر مختار (شیر صحر)

محمد ادریس السنوسی

مصر، امارات، روسیه، فرانسه و آمریکا اینها نیروهای هستند درگیر در لیبی
ارتش ملی لیبی، دولت وفاق ملی، دولت وحدت ملی، شبه نظامیان مصراته، شبه نظامیان زاویه و زینتان، گروه های اسلام گرا، قبایل فزان، ترکیه، قطر، ایتالیا،

